

CAPHARNAUM

Hij moet minstens 12 jaar zijn, constateert de dokter die Zain onderzoekt. De jongen oogt een stuk kleiner, maar al zijn melktanden zijn gewisseld. Zijn geboortedatum is niet te achterhalen, want Zain's ouders hebben hem nooit aangegeven bij de burgerlijke stand. Officieel bestaat hij niet. In CAPHARNAUM (de Franse titel betekent 'chaos' of 'puinhoop') laat de Libanese regisseur Nadine Labaki het jongetje zijn bestaan verwerpen. Zain klaagt zijn ouders aan, omdat ze hem ter wereld hebben gebracht. Zijn leven is zo armzalig, dat hij er liever nooit aan was begonnen. Als je ouders niet voor je kunnen zorgen, wie doet het dan wel?

CAPHARNAUM geeft een zo getrouw mogelijk beeld van het leven van de absolute onderklasse in Beiroet. Ze zijn vaak onzichtbaar de zwerfkinderen, de arbeidsimmigranten zonder papieren, de armen zonder scholing, de vluchtelingen zonder status. Labaki geeft hun een gezicht. De film is niet alleen een felle aanklacht tegen ouders van Zain, die niet in staat zijn hun kinderen een goed leven te bezorgen, maar ook tegen het sociaal systeem dat niets doet om de meest machteloze burgers op te vangen. Met de jonge hoofdrolspelers pakt Labaki haar publiek volledig in, maar CAPHARNAUM is daarnaast ook een knap geschreven en bijzonder sterk uitgevoerd drama. Meer dan in haar eerdere films, die ook over de verdeelde Libanese samenleving gingen, vindt Labaki een evenwicht tussen pathos, humor en sentiment. Het kan manipulatief aanvoelen, hoe de film je meesleept in Zains ellende, maar die achterdocht mag meteen worden weggestreept tegen de oprechte gedrevenheid van CAPHARNAUM. Het is vrijwel onmogelijk om niet van de kleine Zain te gaan houden.

regie: Nadine Labaki

met: Zain Al Rafeea, Yordanos Shiferaw, Boluwatife Treasure Bankole

land: Libanon, 2018.

lengte: 126 minuten, Arabisch / Nederlands ondertiteld

trailer: https://www.youtube.com/watch?v=ZzQcLv_9jx8